

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 744

Ἔτος ΛΒ΄.

1 Νοεμβρίου 1977 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Αθήναι Τ. 147 Τηλ 3628280

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ Τρόπαιον τῆς Νίκης μας

«Τὸ Τίμιον Σταυρὸν, Χριστέ, τὴν ἐνέργειαν προδιατυπώσας Μωϋσῆς ἐπροσώσωτο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήμ ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ, ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας, σταυροῦ τὸν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυεν ὁ λαός. Νυνὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἔκθεσις εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται.»

«ΣΗΜΕΡΟΝ Σταυρὸς ὑφῄσθαι καὶ δαίμονες φυγαδεύονται... Διὸ γηθόμενοι πάντες προσπίπτομέν σοι λέγοντες: Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε δόξα σοι.»

Δυὸ φορές τὸν χρόνον ἡ ἀγριότης μας Ἐκκλησίᾳ ὑφώνει τὸν Τίμιον Σταυρὸν πρὸς ἁγιασμόν καὶ στήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν, γιὰτὶ ὁ Σταυρὸς τὸ ὄργανον, τῆς ἀσχύνης τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν καὶ τοῦ κόσμου ὅλου, μεταβάλλεται σὲ ΤΙΜΙΟΝ (ΠΟ-

ΛΙΤΙΜΟΝ) ΣΤΑΥΡΟΝ σὲ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΘΥΣΙΑΣ, σὲ ΕΥΓΛΑΛΟΝ ΑΜΒΩΝΑ πού ἀκούσθηκε τὸ γυνώτερον καὶ συγκινητικώτερον κήρυγμα ἀγάπης καὶ συγγνώμης, σὲ Ἐνεργὸν μυστικὴν δυνάμιν πού ἐνεργεῖ ὅχι μόνον ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ μέσου προσώπων ἀλλὰ καὶ διὰ μέσου ἀντικειμένων.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς τοῦ Ἐσταυρωμένου Βασιλέως μας εἶναι ὁ δυνατὸς διδάσκαλος πού μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ Ζωὴ εἶναι ΘΥΣΙΑ καὶ ὅτι ἡ Ἀρετὴ δὲν συνεπάγεται ἐπίγειες ὀλικὲς ἀμαρτίες, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ ἐν τῇ καθ' ὅλου ἐννοίᾳ καὶ σημασίᾳ τῆς πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ πράξει ἔχει μόχθους, κόπους, δάκρυα, ἡρωϊσμούς καὶ ἀγῶνες. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει οἱ δύο Ὑψώσεις πού γίνονται κατ' ἔτος δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀφήνουν ἀδιαφόρους, ἢ, ἀπλῶς «τυπικούς» καὶ ἀχαράς

συνεορταστές αὐτῶν, ἀλλὰ μελετητάς τῆς Θεωρίας τοῦ Σταυροῦ μέ τὸν «Ἐσταυρωμένον Θριαμβευτήν», ὅπως τονίζει ὁ πολὺς καὶ μέγας τῆς Ἐκκλησίας ρήτωρ καὶ πατήρ, ἅγιος Χρυσόστομος.

Γιατὶ νομίζω, ὅτι ἀκούω τὸν Ἐσταυρωμένον σὲ κάθε Ὑψωσὶν τοῦ Τ. Σταυροῦ νὰ λέγῃ μὲ τὰ πανάχραντα χεῖλη Του ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν πρέπει νὰ εἶναι, ὡς χριστιανῶν, σ τ α τ ι κ ῇ ἀπόλαυσι τῶν καρπῶν τῆς Θυσίας Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς οὐδέποτε μποροῦν νὰ χαρτάσουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ. Ὁ γνήσιος χριστιανὸς εἶναι γνήσιος μιμητὴς τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου του καὶ ἐνδιαφέρεται νὰ ικανοποιηθῇ ὅχι τίς δικές του ἀνάγκες ἀλλὰ κυρίως τίς πολλὰς ἀνάγκες τῶν συνανθρώπων του. Προχωρεῖ δὲ ἀφοδὰ καὶ θαρραλέα πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, στὴν θυσίαν. ΘΥΣΙΑ στίς ἀτομικὲς του συγναλλαγές καὶ συμφέροντα. ΘΥΣΙΑ ἀκόμη στίς κοινωνικὲς συγναλλαγές. ΘΥΣΙΑ ἀκόμη τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς αἰήσεως (ὕπερηφανείας) ποὺ σκοτώνουν τὴ ψυχὴν καὶ δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ δῇ τὰ θάραθρα πρὸς τὰ ὁποῖα πο-

ρεύεται.

Στὴν λέξιν «ΘΥΣΙΑ», βρίσκεται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπιταγῆς ποὺ προβάλλει ὁ Σταυρὸς σὰν ὑπέρτατον μοναδικὸν καὶ ἅγιον καθήκον τοῦ Χριστιανοῦ. Ἐκεῖνος ποὺ ἀληθινὰ καιώθει ΤΗΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ τοῦ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ; Γίνεται μιμητὴς τοῦ Ἐσταυρωμένου, γίνεται ὁ δυναμικὸς καὶ πεπαρησιασμένος ὁμολογητὴς, γίνεται ὁ δυναμικὸς καὶ εὐτολμῶς «ἐπαναστάτης» κατὰ τοῦ κακοῦ ποὺ τὸ βλέπει νὰ παρερμηνεύῃ τὴν Θυσία τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὑποστηρικτὴς τῶν ἀδυνάτων, τῶν συκοφαντούμενων, τῶν ἀδικουμένων, κατανοεῖ τὸν «πετροβολούμενον» καὶ τοῦ ἀπλώνει τὸ χεῖρ του γιὰ νὰ σηλωθῇ ἀπὸ τὴν λάσπην τῆς ἁμαρτίας. Γίνεται, τελικὰ, θυσία τῆς ιδέας τῆς ἀτέρμονης ἀγάπης. Γίνεται καὶ αὐτὸς ὁ ἑσταυρωμένος δίκαιος ποὺ πάσχει γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ μόνον γι' αὐτήν. «ὦ! ἂν μπορούσαμε καὶ ἐμεῖς, ἀληθινοὶ λάτρες τοῦ Κυρίου μας νὰ νουθεσωμεν τὴν βαθυτέρα σημάσιαν τῆς «Ὑψώσεως» γιὰ νὰ μπορέσωμε ἔτσι νὰ ὑψώσωμεν καὶ ἑαυτούς. Εἴθε.

Πνευματικαὶ δίδαχαι

Η ΚΑΙΝΟΔΟΞΙΑ

Τὸ ἀντίθετο τῆς Ταπεινώσεως καὶ τῆς Μετανοίας εἶναι ἡ Καινοδοξία.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο ἐλάττωμα, ὁμοῦ μὲ τὴν φιλαργυρία καὶ τὴν ἀσπλαχνία, εἶναι. ἱκανὰ νὰ καταδικάσουν τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐγωϊστὴ, ὡς ἀτομιστὴ καὶ ἀσχετον τοῦ Κοινωνικοῦ Πνεύματος.

Ἡ Καινοδοξία εἶναι ἓνα χρυσὸ καὶ πολὺ δύσκολο νὰ ἐπιστημανθῇ πνευματικὸ μικρόδιον, τὸ ὁποῖον τὸ ἔχουμε ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι. Ἐμφανίζεται παιδιόθεν καὶ ἐξελισσεται, ἔαν δὲν προσέξουμε, εἰς βαρυστάτην ἀσθενείαν, ἱκανὴ νὰ παραλύσῃ τὸν πνευματικὸν μας κόσμον καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ παίγνιον τοῦ κακοῦ Δαίμονος τῆς Αὐταρέσκειας, τῆς Ὑπερηφανείας καὶ τῆς Ἀνθρωπαρέσκειας.

Τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ αἱ ἐνδείξεις αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας εἶναι ἡ παρακοή, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποτάσσεται, ἐπίσης ἡ ὀργή, ἐπεὶδὴ θυμῶναι εἰς τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ἐπιπλήξεις καὶ, τέλος, ὁ Διχασμὸς ἀπὸ τὴν ἰσορροπημένην ταπεινότητα, ἐπεὶδὴ δὲν δύναται νὰ τὴν ὑποτάξῃ.

Οἱ λόγοι, ποὺ γεννοῦν τὴν Καινοδοξία εἶναι ἡ ἐγωϊσμός, τὸ πνεῦμα τῆς ψευδοῦς ὑπεροχῆς, ὁ συμφεροντολογισμός, ὅπου ἐννοοῦμε ἠθικὰ καὶ ὀλικὰ ὠφέλη.

Τὰ ἠθικὰ ὠφέλη εἶναι ἡ Αὐτοπροβολή, εἶναι ἡ Αὐτοεπιβολή, ἐνῷ τὰ ὀλικὰ ὠφέλη εἶναι κυρίως τὸ «χρῆμα», ἐπεὶδὴ ὁ Καινοδόξος ἀποσκοπεῖ εἰς τὸν ἑαυ-

τόν του, ἐξ οὗ γεννᾶται ἡ Αὐταρέσκεια καὶ τότε γίνεται σκληρὸς, ἀνάληγτος, πονηρὸς καὶ ἐπίβουλος, παρ' ὅλον ποὺ δύναται νὰ διατηρῇ τὴν ἐξωτερικὴν του ἡρεμία καὶ γαλήνη καὶ τέλος τὴν ψευδο-ταπεινώσιν του.

Ὁ Καινοδόξος ἔχει ἓνα μεγάλο χαρακτηριστικόν, ποὺ τὸν διακρίνει, δὲν κάμνει ὀρθοὺς λογισμοὺς καὶ ἐξ αὐτοῦ δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν ἱεραρχικῶς ἀνώτερόν του ἢ τέλος ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν πρέπουσα ὑποταγή.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ θανάσιμο ἁμάρτημα πρακτικὰ τὸ βλέπουμε εἰς εὐρείαν κλίμακα νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὰς Αὐτοκρατορίας, εἰς τὰ Ἔθνη καὶ εἰς τὰ Κράτη, τὰ στρατεύματα τῶν ὁποίων παιανίζουν τὴν ρώμην, τὴν ἰσχὴν καὶ τὴν δυνάμιν των, ὅπου τεγνώνουν τ' ἄρματα καὶ τὰ Δόρατα καὶ τὰ Ὅπλα, ὅπως τὰ θηρία πρὶν ἀλληλοσπαρχθοῦν καὶ νὰ κραυγάζουν καὶ ν' ἀλαλάζουν ὁσφραϊνόμενοι τὴν Νίκην ἐπὶ τοῦ αἵματος τῶν Ἀντιπάλων. Ὅποια Ἀλαζονεία, ὁποῖα Κακότης καὶ ὁποῖα Καινοδοξία!!!

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐτήρησε τὰ μεγάλα δόγματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς Θεοὺς Νόμους, δι' ὃ καὶ ὁ Δικαιοκρίτης Θεὸς, διὰ τὴν Ἀμετανοησίαν ὅλου τοῦ Κόσμου, παρεχώρησε δεινὰ μεγάλα καὶ θλίψεις καὶ στενοχωρίας.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τοῦ 20οῦ Αἰῶνος, τοῦ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Τοῦ Ὁσίου Νείλου, ὁ ὁποῖος ἤσκησεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος πρὸ 350 ἐτῶν, περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ περὶ τῶν Ἀντιχρίστου καὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τελευταίου αἰῶνος

«...Κατὰ τὸ 1900 ἔτος, βαδίζοντες πρὸς τὸν μεσαμὸν τοῦ 8ου αἰῶνος, ἄρχεται ὁ κόσμος τοῦ καιροῦ ἐκείνου νὰ γίνεταί ἀγνώριστος.

Αἱ μορφαὶ τῶν ἀνθρώπων θὰ μετασχηματίζωνται καὶ δὲν θὰ γνωρίζωνται οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰς γυναῖκας διὰ τῆς ἀναισχύτου ἐνδυμασίας καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, οἱ τότε ἄνθρωποι θ' ἀγριέψουν καὶ θὰ γίνων ὡσάν θηρία ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ Ἀντιχρίστου.

Δὲν θὰ ὑπάρχῃ σεβασμὸς εἰς τοὺς Γονεῖς καὶ τοὺς Γεροντοτέρους, ἡ Ἀγάπη θὰ ἐκλείψῃ, οἱ δὲ ποιμένες τῶν Χριστιανῶν Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, θὰ εἶναι ἄνθρωποι κεγόδοχοι, παντελῶς μὴ γνωρίζοντες τὴν δε-

Αἰῶνος τοῦ Φαρισαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ κόσμος ἔγινε φοβερὰ Καινόδοχος καὶ ἡ Αὐταρέσκεια ἔλαβε διαστάσεις χλιδῆς, καὶ πολυτελείας, διότι οἱ ἄνθρωποι Ἀπεστάτησαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ αἱ Αἱρέσεις ἔλαβον τρομακτικὰς διαστάσεις.

Παρὰ τὸν Μεγάλον Πόλεμον, τῶν τελευταίων ἐτῶν, τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον, ἡ Ἀνθρωπότης ὄχι μόνον δὲν Μετενόησε, ἀλλὰ ὁδηγεῖται εἰς πλήρη αὐτοκαταστροφὴν, ἐπειδὴ ἔθεσε μονομερῶς τὸν Νόμον τῆς Ἀγάπης ἄνευ τῆς Ὑποταγῆς εἰς τοὺς Αἰώνιους Νόμους καὶ Οὐράνιους τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ προετοιμάζουν τὸν μενέλλον Δράκοντα, τὸν πνευματικόν, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος σημαίνει Ἐνότης καὶ Ἀγάπη κάτωθεν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ ὄχι τῶν Θείων Πατέρων καὶ τοῦ Παναγίου Κοινωνικοῦ Πνεύματος Αὐτῶν.

Ἰδοὺ λοιπὸν τ' ἀποτελέσματα τῆς Καινοδοξίας. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Αὐταρέσκεια καὶ ὄχι ἡ Δόξα καὶ ἡ Ἐὐχαριστία πρὸς τὸν Ἀληθινὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ Ἀτομικὴ καὶ Ἑγωϊστικὴ Κοινωνία, ἡ ἔννοια Νόμον ἀντίθετον τοῦ Κοινωνιστικοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐγένετο συσφετὸς ἀγρίων Καννιβάλων, ἄνευ Μετανοίας πρὸς ὑποταγὴν.

Ὁ Κύριος ἔλεγε «Οὐαὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι... καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐμετανόησαν, εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία κορυφάζει καὶ σπλιτίζει «...Μετανοεῖτε...», ἐν τούτοις ὁ Κόσμος καὶ ἡ Ἀνθρωπότης ἀδιαφορεῖ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ θέλημα τῆς Κασδίας του καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸν Παγκόσμιον Οἰκουμενισμὸν. Μολοντοῦτο ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία παρακαλεῖ «Τίμως γενοῦ Σωτήρ, ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις...» ὅλου τοῦ κόσμου.

Ξιὰν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν.

Τότε θ' ἀλλάξουν τὰ ἥθη καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας *

Ἡ σωφροσύνη θ' ἀπωλεσθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ βασιλεύσῃ ἡ ἀσωτία. Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ φιλαργυρία θὰ φθάσουν εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν καὶ οὐαὶ εἰς τοὺς θησαυρίζοντας ἀργύρια.

Αἱ πορνεῖαι, μοιχεῖαι, ἀρσενοκοιτίαι, κλοπαί, φόνοι, θὰ πολυτεύωνται, ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς μεγίστης ἁμαρτίας καὶ ἀσελγείας, οἱ ἄνθρωποι θέλουν στερηθῇ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου ἔλαβον εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ὡς καὶ τὴν τύφιν τῆς συνειδήσεως.

Αἱ Ἐκκλησίαι δὲ τοῦ Θεοῦ θὰ στερηθοῦν εὐλαβῶν καὶ εὐσεβῶν ποιμένων καὶ ἀλλοίμονον τότε εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ εὐρισκομένους χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι θὰ στερηθοῦν τελείως τὴν πίστιν, διότι δὲν θὰ βλέπουν ἀπὸ κανέναν φῶς ἐπιγνώσεως.

Τότε θ' ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς τὰ Ἱερὰ Καταφύγια διὰ νὰ εὗρουν ψυχικὴν ἀνακούφισιν τῶν θλίψεων των καὶ παντοῦ θὰ εὕρισκουν ἐμπόδια καὶ στενοχωρίας.

Καὶ πάντα ταῦτα γενήσονται διὰ τὸ ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θέλει κυριεύσει τὰ πάντα καὶ γενήσεται ἐξουσιαστὴς πάσης τῆς Οἰκουμένης καὶ θὰ ποιῇ τέρατα καὶ σημεῖα κατὰ φαντασίαν, θέλει δὲν δώσει πονηρὰν σοφίαν εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, νὰ ἐφεύρῃ, νὰ διυλῇ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς Γῆς ἕως τὴν ἄλλην.

Τότε θὰ πέτανται εἰς τὸν ἀέρα ὡς πτηνὰ καὶ διασχίζοντες τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ὡς ἰχθύες.

Καὶ ταῦτα πάντα ποιῶντες, οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι, διαβιῶντες ἐν ἀνέσει, μὴ γνωρίζοντες οἱ ταλαίπωροι ὅτι ταῦτα ἔστι πλάνη τοῦ Ἀντιχρίστου. Κατόσον θὰ προοδεύσῃ τὴν ἐπιστήμην κατὰ φαντασίαν ὁ πονηρός, ὥστε ἀποπλανῆσαι ὁ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὴ πιστεύειν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ.

Τότε, βλέπων ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, θέλει κολοβώσῃ τὰς ἡμέρας, διὰ τοὺς ὀλίγους σωζομένους, διότι ὁ διάβολος θέλει πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Τότε αἰωνιδίως θέλει ἔλθῃ ἡ δίστομος ρομφαία καὶ θὰ θανατώσῃ τὸν πλάνον καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ.

* Προφανῶς ἡ Προφητεία ἀναφέρεται εἰς τὸν Εὐκολαπτόμενον Οἰκουμενισμὸν καὶ τὴν Ἀποστασίαν τῆς Ἐπαράτου Καινοτομίας, μέσα εἰς τὸν πολιτικὸν τὸν ψευδῆ τοῦ Ἀτομικοῦ Αἰῶνος.

Ἐπιστολαὶ Ἀνογνώστων μας

Πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ὁρ. Τύπος», Κάνιγος 10, Ἀθήναι.

Εἶμαι ἀπὸ χρόνια τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ φύλλου σας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων δημοσιευθέντων, παρακολουθῶ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ ἡμερολογιακόν. Πολλὰ ἐλέγχθησαν περὶ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ διαπιστώσαμε ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερον δημοσιευθέντα, εἶναι ἡ συστηματικὴ μποροῦμε νὰ ποῦμε δημαγωγία δυστυχῶς διὰ τὸν «Ὁρθ. Τύπον», ποὺ γίνεται εἰς βάρος τῆς ἀλήθειας, ἐκμεταλλευόμενοι βέβαια τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν τοῦ λαοῦ.

Τοῦτο θὰ τὸ διαπιστώσουμε σὲ πολλὰ σημεῖα τῶν δημοσιευθέντων, ὡς εἰς τὴν μεθοδευμένην δικαιολογίαν τῆς ἀναπαντήτου πρὸς τὸν π. Θεοδώρητον ἐπιστολῆς — ν' ἀγιάσῃ τὸ στίγμα σου π. Θεοδώρητος ποὺ λέγεις σχισματικὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας — καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ δὲν ἐκφράζουν τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν εἶναι τῆς Θεολογίας ρήματα δι' ὃ καὶ δὲν τὴν τιμοῦν. Ὁ χαρακτηρισμὸς σας ἀγαπητοί μου σχισματικοὶ παλαιοημερολογίται ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὸ ἐξῆς κοινικόν. Τὸ 1946-47, ὅτε τὰ μέρη μας ἐκρατοῦντο ὑπὸ ἀναρτῶν κομμουνιστῶν, ἐκατηγγροῦντο ὑπὸ τῶν ἡγετῶν των οἱ ἀντιφρονούντες ὡς ὑπεύθυνοι διὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ λαοῦ. Ἐπρεπε δηλαδὴ κατ' αὐτοὺς νὰ γίνουμε ὅλοι κομμουνισταὶ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει διαίρεσις. Κάτι παρόμοιο λέγετε καὶ ὑμεῖς, ἔπρεπε ὅλοι τυφλοὶ ὅμασι ν' ἀκολουθήσουμε τὴν παράνομον εἰσαγωγὴν διὰ νὰ μὴν ὑπάρχη σχίσμα. Ἐῶς εἰς τὴν Θεολογίαν.

Τί παράξενο ἀλήθεια, τὸ ἴδιον φύλλον, ἄλλοτε νὰ συνιστᾷ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα ὡς πρῶτον θέμα μετὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐκθρονισθέντων, ποὺ σημαίνει μαρτυρία τοῦ σχίσματος ἢ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου, καὶ ἄλλοτε ν' ἀποκαλῇ σχισματικὸς τοὺς Ο.Χ. ποὺ ἔχουν τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ὑπομονὴν ἐν μέσῳ τόσων διωγμῶν, εἰρωνιῶν καὶ περιφρονήσεων νὰ κρατᾶνε τὴν δισχιστικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας; Δὲν δικαιολογοῦμε ἀδελφοί μου τὰ σφάλματα τῶν Ο.Χ. ταῦτα ὅμως ἀποκλειστικὰ διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημιτῶν καὶ ἡ διάσπασις ἀκόμη εἰς δύο παρατάξεις ὀφείλονται καὶ βαρύνουν περισσότερο τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν ποιμνίου ὑπὸ ποιμένων.

Τί περιμένατε ἀγαπητοί μου ἀπὸ μία μερίδα ἀπλῶν ἀλλ' εὐλαβῶν ἀνθρώπων, ἢ ὅποια χωρὶς κατ' ἀρχὴν, ποιμένας, ἐστάθη ἀκλόνητος κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν ὑπὸ κακοδοσίων ἱερωμένων καὶ μετανοούντων

ἀργότερον κατ' ἰδίαν ὁμολογίαν καὶ ἡ ὅποια μερίς, μετὰ θίας κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ κληρικούς, ἔστω καὶ ἀγγραμμάτους — ἀφοῦ τὰ γράμματα δὲν σώζουν τὸν ἄνθρωπον — διὰ τὴν τέλει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, καὶ διὰ τὸν λόγον καὶ μόνον νὰ μὴ ἀναμειχθῇ εἰς τὴν παράνομον εἰσαγωγὴν, ἢ ὅποια ἐθεωρεῖτο καὶ ἐλέγετο ὑπὸ πολλῶν φράγγευσιν; Ἐπόμενα τὰ σφάλματα γιὰ ἕναν ἀγῶνα μὲ ταχοὺς χωρὶς δύναμιν πειθαρχίας, τὰ ὅποια, ὡς ἀνεφέρθη, ἄλλους βαρύνουν καὶ δὴ τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ σχίσματος διὰ μεγάλων ἐφημερίδων. Ὅσον προσπαθεῖτε νὰ ἐπισκιάσῃτε τὴν ὡμὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐορτολογίου, τόσον ἐπιβαρύνετε τὴν θέσιν σας διὰ τὴν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας. Μὴν ἐκμεταλλεύεσθε, ἀδελφοί μου, τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν τοῦ λαοῦ, τοῦτο ἀκριβῶς νὰ μὴ σᾶς ἱκανοποιῇ ὡς πρὸς τὸ θέμα, διότι τὸ κακόν δὲν ἐξαλείφεται μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, οὔτε λησμονεῖται μὲ τὴν ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν διόρθωσιν.

Ἡμεῖς, παρ' ὅλα τὰ σφάλματα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὰ ὅποια εὐχόμεθα τὴν διόρθωσιν, εἴμεθα ἀπόλυτα πεπεισμένοι, κατὰ τὴν σύστασιν καὶ πολλῶν ἱερομένων τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὅτι ἐμμένοντες εἰς τὸν δρόμον τῶν πατέρων, ἔξω ἀπὸ κάθε νεωτερισμόν, τὴν ἀνταμοιβὴν τὴν ὅποιαν τόσον ἡμεῖς, ὅσον καὶ εἰ ἐν γνώσει τοὺς ἀκολουθοῦντες τὴν παράνομον εἰσαγωγὴν ἢ διόρθωσιν ὡς θέλετε ποὺ δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ πραψάσεις ἐν ἁμαρτίαις, θὰ τὴν δροῦμε ἐνώπιον τοῦ δικαίου κριτοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ ὅτι ἐπαφε ὁ ἀγὼν τῶν Παλαισημιτῶν νὰ εἶναι ἀγὼν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ποὺ δημοσιεύετε εἰς τὸ φύλλον τῆς 15.6.77, ἀποτελεῖ κατάκριτον μαρτυρίαν δι' ὑμᾶς. Ὁμολογεῖτε λοιπὸν, ὅτι εἰστε υἱοὶ τῶν φονευσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ χρειάζεται ἀγὼν; Ἀφοῦ κατὰ τὴν ὁμολογίαν σας χρειάζεται ἀγὼνας, ἰδοὺ ἡ Ρόδος... Ἀναλάβετε ὑμεῖς αὐτὸν καὶ ὅχι δικολαδικὴν δικαιολογίαν. Διὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ κ. Ζερβάκου, μὴ αὐτοπαρηγορεῖσθε, ἔχουμε πολλὰς μαρτυρίας ἡμεῖς περὶ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς σχετικὰ μὲ τὸ θέμα.

Δημοσιεύετε, ἂν θέλετε, τὸ παρὸν εἰς τὸ φύλλον σας.

Ἀποστέλλεται καὶ εἰς τὸ φύλλον «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας».

Μετὰ εὐλοκρινούς ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως

Γεράσιος Ἀθανάσιος Τσιτσάρας

Βερδικούσα Λαρίσης, 20.8.1977

ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Κατά την τελευταίαν ημέραν της θητείας της ή Βουλή ἐφήρτισε νόμον, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ στρατευόμενοι «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» (χιλιασταί) θὰ ὑπηρετοῦν διπλάσια θητεία, ἀλλὰ ἄσπλοι!!!

Ἀλλὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους αὐτοί, διὰ τοὺς ὁποίους τόσο ἐνδιαφέρον ἔδειχεν ἡ Βουλή τῶν Ἑλλήνων; Καὶ διατί ἀρνοῦνται νὰ λάβουν τὰ ὅπλα τῆς Πατρίδος ἡμῶν στρατευόμενοι, ἵνα μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀποκρούσουν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς ἐν ὧρᾳ ἀνάγκης;

Πολλὰ ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶμεν ἐν τῷ παρόντι εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν Ἰεχωβάδων, καθ' ὃν ἀπαγορεύεται δῆθεν ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν τὸ φέρειν ὅπλα καὶ ὁ φόνος «οὐ φονεύσεις», λέγουσιν, ἐντέλλεται ὁ Θεός. Ὅπως ὅλα τὰ τῶν χιλιαστῶν εἶναι ἀστήρικτα γραφικῶς, οὕτω καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν οὗτος. Διότι διὰ τοῦ «οὐ φονεύσεις» ἀπαγορεύει ὁ Θεός τὴν αὐτοδικίαν.

Ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἐκλεκτὸν δοχεῖον τῆς χάριτος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, γράφει ἐπὶ τούτῳ τὰ ἑξῆς: «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτάσσασθω οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξουσία εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὗσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσὶ· ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν, οἱ δὲ ἀνθεστηκότες κρῖμα λήφονται... Θεοῦ γὰρ διάκονος ἐστὶ σοι εἰς τὸ ἀγαθόν· ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιεῖς, φοβοῦ. Οὐ γὰρ εἰκὴ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ διάκονος ἐστὶ εἰς ὀργήν, τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι», ἦτοι: Πᾶς ἄνθρωπος ὅς ὑποτάσσεται εἰς ἐκείνους πού κατέχουν τὰς ἀνωτέρας ἐξουσίας ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Διότι τὸ καθεστὼς τοῦ Κράτους μὲ τὰς ἐξουσίας του εἶναι σύμφωνον μὲ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ ζῶσιν εἰς τὰς Κοινωνίας. Συνεπῶς πᾶσα ἐξουσία προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν. Οἱ δὲ ἄρχοντες πού ἄσκουν τὴν ἐξουσίαν, ἔχουν ταχθῇ κατ' εὐδοκίαν, ἢ ἀνοχήν τοῦ Θεοῦ. Ὡστε ἐκεῖνος πού ἀπειθεῖ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐναντιώνεται εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι δὲ ἐναντιώνονται, θὰ λάβουν εἰς τὸν ἐαυτὸν τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν... Ὁ Ἄρχων εἶναι ὑπηρετὴς τοῦ Θεοῦ, πρὸς προστασίαν ἰδικήν σου καὶ διὰ τὸ καλὸν τῶν πολιτῶν. Ἐὰν πράττης τὸ κακόν, τότε νὰ φοβῇσαι. Διότι δὲν φορεῖ (ὁ Ἄρχων) ματαίως τὴν μάχαιραν... Τὴν φορεῖ διὰ νὰ τιμωρῇ καὶ διὰ ΘΑΝΑΤΟῦ ἀκόμη καθε ἁτακτον στοιχεῖον. Διότι εἶναι ὑπηρετὴς τοῦ Θεοῦ, καὶ «ἐχθρικός» (ἐχθρικήτης) ἔχων ἐντολήν καὶ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ τιμωρίας καὶ θανατικὰς ἐκτελέσεις ἀκόμη (Ρωμ. Β' 1-4). Αὐτὰ διὰ τὰ ἀτομικὰ ἐγκλήματα. Ἀλλ' ὅταν τὸ Κράτος δεχθῇ ἐπιθεσὶν βαρβάρων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν εἰσβολήν

τῶν φονεύουν ὁμαδικῶς ἀθώους, ἀτιμάζουν παρθένους κ.λπ., ὡς συνέβη προσφάτως εἰς τὴν δυστυχῇ Κύπρον, πρέπει νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμεν ἄσπλοι; Δὲν πρέπει νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν Ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι μᾶς καλοῦν εἰς τὰ ὅπλα, ὡς «ἐχθρικοί» τοῦ Θεοῦ; Θὰ βλέπωμεν ἐνώπιον ἡμῶν σφαζομένους τοὺς ἀδελφούς μας, ἀτιμαζόμενας τὰς γυναῖκάς μας κτηνωδῶς, καὶ θὰ μείνωμεν ἀπαθεῖς καὶ ἀκίνητοι; Ὅχι, λέγει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ. ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ Ὀρθόδοξος, ἡ ὁποία εἶναι «Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας», ἦτοι: ἡ Ἐκκλησία εἶναι στῦλος καὶ θεμέλιον πο- ὑποβάσται τὴν ἀλήθειαν (Α' Τιμῆ. I' 15). Ἡ Ἀγία λοιπὸν τοῦ Θεοῦ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς αἰωνοβίου πράξεώς της μᾶς διδάσκει ὅτι πρέπει νὰ ὑπεραμυνώμεθα τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων ἔνοπλοι. Συνέθεσε δὲ τροπάρια σχετικὰ καὶ ὁλοκλήρους Ἀκολουθίας, διὰ τῶν ὁποίων ἐπι- καλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν βαρβάρων «καὶ νίκαι κατὰ βαρβάρων δωρούμενοι».

Καὶ ἐπειδὴ οἱ χιλιασταὶ δὲν παραδέχονται τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς νόμους τῆς Νέας Χάριτος, ἀναφέρομεν παραδείγματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην.

Ὡς γνωστὸν, ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε τὸν γραπτὸν νόμον ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς τὸ Ὅρος Σινᾶ, τὰς πλάκας τῆς Διαθήκης, εἰς τὰς ὁποίας περιέχεται καὶ ἡ ἐντολὴ «οὐ φονεύσεις». Παρὰ ταῦτα, ἡγούμενος τῶν Ἑβραίων, κατὰ τὴν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη παραμονὴν τῶν εἰς ἔρημον, ἐπολέμει μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, τοὺς ὁποίους συναντοῦσε εἰς τὴν πορείαν του. Ἐλάμβανε δὲ διαταγὰς ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεόν ὅπως, κατὰ τὰς «ἀνεξερευνήτους καὶ ἀνεξιχνίαστους βουλὰς του» (Ρωμ. ΙΑ' 33) φονεύῃ πάντας τοὺς ἄνδρας αὐτῶν, μικροὺς τε καὶ μεγάλους, «πάντας τοὺς οὐρόντας πρὸς τὸν τοῖχον», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Παρὰ τὴν ρητὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ «οὐ φονεύσεις», τὴν ὁποίαν ὁ Ἰδιος, ὡς ἐλέχθη, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐφόνευεν ὁ Μωϋσῆς μετὰ τοῦ λαοῦ του τοὺς εἰδωλολάτρας. Παρήκουσε διὰ τοῦτο τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ; Τὰ πράγματα μαρτυροῦν τὸ ἀντίθετον.

Ὡς γνωστὸν, καθ' ὅλην τὴν ἐπὶ 40 ἔτη παραμονὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν ἔρημον, ὁ Θεὸς ἔτρεφεν αὐτοὺς μὲ τὸ «μᾶνα», τῆς πορείας τῶν προηγείτο κατὰ τὰς νύκτας στῦλος πύρινος διὰ νὰ τοὺς φωτίξῃ, τὰς δὲ ἡμέρας ναφέλῃ ἐσκέπαζεν αὐτούς. Ἐνήργησεν ὁ Μωϋσῆς τόσα θαύματα, τὰ ὁποῖα ὅλα μαρτυροῦν, ὅτι ὅσα ἐνήργει οὗτος κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἦσαν σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ἔδωκεν. Ὡστε καὶ οἱ ὁμαδικοὶ φόνοι τῶν εἰδωλολατρῶν ἦσαν σύμφωνοι μὲ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ποία ἄλλη ἀπόδει-

Τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο

Ὅπως φανερῶνται καὶ ἡ δογμασία τοῦ τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο εἶναι ἓνα σχολεῖο, ἓνα σχολεῖο ποῦ διδάσκει καὶ συμβουλεῖ, ποῦ φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ τὰ παιδιὰ στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ δίνει σ' αὐτὰ χρησιμὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ διδάγματα. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ νεαρὰ ἡλικία τῶν παιδιῶν εἶναι μιὰ ἡλικία ἐνθουσιασμοῦ, χαρᾶς καὶ ζωτικότητος.

Γι' αὐτοὺς ἀπλώνει τίς ρίζες τοῦ τὸ κακό, μὲ χίλια-δύο τεχνάσματα ὁ πειρασμὸς προσπαθεῖ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο, τὸν ὅρομα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας. Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ μάλασσα φουρτουνιασμένη καὶ γιὰ νὰ τὴν περάσουν τὰ παιδιὰ χρειάζονται πυξίδα, τὴν πυξίδα δὲ αὐτὴν τὴν δίνει τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο, αὐτὸς ὁ θερμὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς βοηθὸς καὶ τῆς οἰκογένειας καὶ τοῦ σχολείου τους. Καὶ τὸ σχολεῖο βέβαια διδάσκει καὶ συμβουλεῖ καὶ καθοδηγεῖ, μέσα ὅμως σ' αὐτὸ διδάσκουν καὶ πολλὲς ἄλλες γνώσεις, ποῦ θὰ τοὺς χρειασθοῦν στὴ ζωὴ. Γνώσεις ἀπὸ τίς διάφορες ἐπιστῆμες (ἀπὸ τὰ Μαθηματικά, τὴ Γεωγραφία, τὴ Φυσικὴ κ.τ.λ.).

Τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο δὲν ἔχει προορισμὸ νὰ τοὺς διδάξῃ τὰ μαθήματα αὐτά. Αὐτὸ ἀσχολεῖται μὲ γνώσεις θρησκευτικὰς καὶ μὲ τὴν ἠθικὴ καθοδήγησιν αὐτῶν. Μέσα στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο μαθαίνουν πολὺ διδακτικὰς ἠθικοθρησκευτικὰς ἱστορίας, γνωρίζουν τὸν ἐνάρετον βίον τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ διδάσκονται ἀπὸ τὴ θερμὴ πίστη τῶν μαρτύρων της. Στὸ κατηχητικὸ σχολεῖον διδάσκει ὁ κατηχητὴς ἡ ἡ κατηχήτρια, αὐτοὶ ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἱερεὺς ἢ ἄλλοι μορφωμένοι, ἐνάρετοι καὶ ἱκανοὶ γιὰ τὸ ὕψιλό αὐτὸ ἔργο ἀνθρώποι.

Στὸ σχολεῖο, μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν πολλῶν μα-

θημάτων, δὲν ἔχουνε καιρὸ νὰ ἀσχολοῦνται οἱ διδάσκαλοι διαρκῶς μὲ τὴν ἠθικὴ τῶν παιδιῶν διαπαιδαγώγησι, βέβαια ἡ ὅλη προσπάθειά τους σ' αὐτὸ ἀποβλέπει: Νὰ τὰ κάνουνε δηλαδὴ ἠθικοὺς χαρακτήρες, ἐκτὸς ἀπὸ τίς γνώσεις ποῦ τοὺς προσφέρουν. Μέσα ὅμως στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο ἡ μοναδικὴ προσπάθεια τῶν διδασκόντων εἶναι ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησι τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶναι πρὸς ἀποτελεσματικὴ.

Μέσα στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο τὰ παιδιὰ ἀσχοῦνται στὴν ἀρετὴ, ἀσχοῦνται στὸ ἀγαθόν. Μέσα στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο βαθμολογεῖται ἡ διαγωγή καὶ οἱ βαθμοὶ δὲν εἶναι ἀριθμοί, ἀλλὰ ἐπαινοί, βραβεῖα, ποῦ δίνει στοὺς ἀρίστους μαθητὰς. Ὡς θεωρήσουμε, λοιπόν, ὅλοι καθήκον μας αὐτὴν τὴν σχολικὴ χρονιά νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν ποῦ θὰ φοιτήσουν στὸ κατηχητικόν. Ὡς μὴ στερηθῇ κανένα παιδί τὴν χαρὰ, τὴν καθοδήγησιν καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Κατηχητικοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Ρ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟῦ ΦΙΛΟΠΡΩΧΟῦ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Ρ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Εσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	60
"	Ἑτησίᾳ "	100
*Ἐξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολάρια	6
"	Ἑτησίᾳ "	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ξίς χρειάζεται, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ αὐτὸ φανεύσεις, ἐλέγχθη διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς αὐτοδικίας; Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ περίπτωσις αὕτη. Ἑβραῖος τις ἰδιώτης, ὅταν εἶδε ἄλλον Ἑβραῖον νὰ μοιχεύῃ μετὰ γυναῖκα, ὅχι μόνον δὲν ἐτιμωρήθη, ἀλλὰ διέταξεν Αὐτὸς ὁ Θεός, νὰ γίνῃ ἱερεὺς, καίτοι δὲν κατήγετο ἐκ τῆς ἱερατικῆς φυλῆς τοῦ Λευῆ, καὶ ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του νὰ γίνωνται ἱερεῖς.

Ἐπίσης ὁ πρῶτος καὶ Δίκαιος Προφήτης Σαμουὴλ, ἐφόνευσε διὰ τῆς σπάθης τὸν εἰδωλολάτρην βασιλεῖα Ἀγαγ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΑ ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

(Του Ἀγίου Γρηγορίου του Θεολόγου)

Λόγος Ἐπιτάφιος εἰς τὸν Μέγα Βασίλειον
(μὲ ὀλίγας περικοπὰς)

(I' Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Καὶ τοῦτο, διότι αἱ Ἀθήναι ὑπῆρξαν ὁ τόπος ὅπου τὸν Μέγα Βασίλειον, τὸν ὁποῖον δὲν ἡγγύουν βεβαίως προτύτερα, ἐγνώρισαν τελειότερον. Καὶ ἐνῷ ἐκεῖ ἐπεζήτουν νὰ σπουδάσω τὴν ρητορικὴν, εὗρηκα τὴν εὐδαιμονίαν διὰ τῆς γνωριμίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ ἀπὸ τὸ πάρεργον ἐκέρδησα περισσότερα, παρὰ ἀπὸ τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὅποῖον ἐκεῖ εὐρισκόμην. Ἐπαθα κατὰ παρόμοιον πρὸς τὸν Σαοῦλ, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὰς ὁνους τοῦ πατρὸς του, εὗρηκε βασιλείον καὶ ἀνεδείχθη βασιλεὺς... Οὕτως ἐκυριεύθημεν ὑπὸ ἀμοιβαίας ἀγάπης... Καθόσον δὲ προύχῳρει ὁ χρόνος καὶ ἐξεφράσαμεν εἰς ἀλλήλους τὸν πόθον ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατειχόμεθα, ὅτι ἡ φιλοσοφία εἶναι τὸ ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ σπουδάσωμεν, ἔκτοτε ἤμεθα πάντοτε μαζῇ, συγκατόιστοι, ὁμοτραπέζιοι, σύμφυχοι, εἰς ἓνα ἀποβλέποντες σκοπὸν καὶ πάντοτε αὐξάνοντες τὸν πόθον τῆς φιλίας θερμότερον καὶ σταθερώτερον. Διότι οἱ μὲν ἔρωτες τῶν σωματίων, οἱ σαρκικοί ἔρωτες, ἐπειδὴ εἶναι αἰσθήματα ρευστά καὶ παροδικά, μαραίνονται ὅπως τὰ ἄνθη τῆς ἀνοιξέως. Οὕτε ἡ φλόγα μένει, διότι ὅλη ἐδαπανήθη καὶ ἐξητμήσθη ὅταν ἀναψε, οὕτε πάθος ὑφίσταται, διότι μαραίνεται ἡ αἰτία, ἡ ὁποία τὸ ὑπεξέκαιεν. Ἡ δὲ κατὰ Θεὸν φιλία καὶ ἀγάπη εἶναι ἀγνή καὶ σώφρων, ἐπειδὴ δὲ στηρίζεται ἐπὶ σταθερὰς βάσεως, διὰ τοῦτο εἶναι καὶ μονιμωτέρα καὶ ὅσον περισσότερον σκέπεται τις τὸ κάλλος τῆς, τόσον περισσότερον αὐτὴ συνδέει μεταξύ των τοὺς ἐραστάς τῆς.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀνωτέρας ἀγάπης.

Τοιαύτας λοιπὸν σχέσεις ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐπὶ τοιούτων στήλων στηρίζαντες τὸν εὐτυχὴ τῆς φιλίας μας θάλαμον, οὕτως ἐβαδίζαμεν πρὸς τὰ ἔμπροσ, μὲ συνεργούς τὸν Θεόν καὶ τὸν πόθον. Ὡ! πῶς νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν ζωὴν ἐκείνην, χωρὶς νὰ δακρύσω; Ἐκυριάρχουν εἰς τὴν ψυχὴν μας αἱ αὐταὶ ἐλπίδες, διὰ πράγμα πολύ ζήλευτον, διὰ τὴν παιδείαν καὶ ἐνῷ εἰχομεν ἀποκλείσει τὸν φθόνον ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας, ἐκαλλιεργούμεν τὸν ζῆλον... Καὶ τόσον ἤμεθα ψυχικῶς ἡνωμένοι, ὥστε ἐφαινόμεθα ὡς νὰ ἦτο μία ψυχὴ μὲ δύο σώματα. Ἐγὼ καὶ ὁ Βασίλειος ἤμεθα ὁ ἓνας μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου.

Ἐνα δὲ ἔργον εἰχομεν καὶ οἱ δύο, τὸ ἔργον τῆς ἀρετῆς, καὶ ζωὴν ποὺ ἐξηγρᾶτο ἀπὸ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος βίου, εἰς τὸν ὁποῖον εἰχομεν μετατεθῆ προτοῦ φύγωμεν ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν. Καὶ ἐπειδὴ

πρὸς τὴν ζωὴν ἐκείνην εἰχομεν στρέφει τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς μας, διὰ τοῦτο ἐκαλονίζαμε τὸν βίον μας σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς, καθοδηγοῦμεθα ἀπὸ τὰς θείας ἐντολάς, καὶ παρακινούμεντες ἀλλήλους πρὸς τὴν ἀρετὴν...

Συναγεστροφόμεθα δὲ καὶ μὲ ἄλλους σπουδαστάς, ὅχι θέβαια μὲ τοὺς αἰσχροὺς καὶ ἀκολάστους, ἀλλὰ μὲ τοὺς σωφρονεστάτους, οὐδὲ μὲ τοὺς θυμώδεις καὶ φιλονείκους, ἀλλὰ μὲ τοὺς εἰρηνικωτάτους, καὶ μὲ ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ συναγαστροφὴ εἶναι ὠφέλιμωτάτη. Διότι γνωρίζομεν ὅτι εἶναι εὐκολώτερον νὰ λάβῃ τις ἀπὸ τὸν ἄλλον ΚΑΚΙΑΝ παρὰ νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴν ἀρετὴν, ὅπως εἶναι εὐκολώτερον νὰ καλλήσῃ τις ἀσθένειαν ἀπὸ τὸν ἄλλον, παρὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὑγείαν...

Δύο μόνον δρόμους ἐγνωρίζαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ μὲν ἓνας πρῶτος καὶ ὁ σπουδαιότερος, ὁ δὲ ἄλλος δεύτερος κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ οὐχὶ ἴσου λόγου ἀξίος, ὁ μὲν πρῶτος ἦτο ὁ φέρων εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ Χριστανοὺς διδασκάλους, ὁ δὲ ἄλλος ὁ φέρων πρὸς τοὺς ἔξωθεν παιδευτάς. (τοὺς εἰδὼλ ὀλάτρας διδασκάλους)... Ἐγὼ καὶ ὁ Βασίλειος μέγα πρᾶγμα ἐθεωροῦμεν ΤΟ ΕἶΜΕΘΑ ΚΑΙ ΝΑ ΟΝΟΜΑΖΩΜΕΘΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ.

Ποῖος εἶχε τόσῃν γεροντικῇ συνέσει, ὅσην εἶχεν ὁ Μ. Βασίλειος προτοῦ φθάσῃ εἰς τὸ γῆρας. Ποῖος δὲ ἄλλος ἦτο τόσον σεβάσμιος εἰς τοὺς ἡλικιωμένους καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅχι μόνον μεταξύ τῶν συγχρόνων μας, ἀλλὰ καὶ τῶν προγενεστέρων; ...Κατῳρθεὶς νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του ὅλα τὰ εἶδη τῆς γνώσεως μὲ τόσον εὐκολίαν, μὲ ὅσην ἄλλοι δὲν κατορθώθουν οὔτε ἐν εἶδος. Ἀλλὰ τί εἶναι ὅλα αὐτὰ αἱ σπουδαί, καὶ τοὶ μεγάλοι καὶ σπουδαῖαι, ὅταν συγκριθοῦν πρὸς τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν συγκρότησίν του εἰς τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀρετὴν;

Τοιαύτην μὲν ἔλαβε παιδείαν, πλοῖον κατάφορον γνώσεων ἀπεδείχθη... Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν πλέον εἰς τὴν Πατρίδα, διὰ νὰ ἐπιμεληθῶμεν βίου τελειότερου καὶ νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν ὅσα συνεφωνήσαμεν καὶ ἠλπίζομεν νὰ κατορθώσωμεν. Ἦλθε λοιπὸν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ὅσων τὴν ἀναχώρησιν συνοδεύουν, δηλαδὴ ἡ ἡμέρα λόγων ἀποχαιρεστηρίων, προπομπῶν, προσφωνήσεων, θρήνων περιπτύξεων καὶ δακρύων. Διότι κανέν γεγρόνός δὲν εἶναι τόσον λυπηρὸν ὅσον ἦτο εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους καὶ συσπουδαστάς νὰ ἀποχωρίζονται ἀλλήλων καὶ τῶν Ἀθηναίων. Συνέβη τότε ἐν θέαμα συγκινητικὸν καὶ ἀξιοσημειώμενον.

Ἀκολουθεῖ

Ἑυηλιαστικὰ Νέα

Χοροστασίαι - Συνεργασίαι τοῦ Μακαριωτάτου

Ἡ Ποιμαντορικὴ δραστηριότης τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. κ. Ἀλέξανδρου, συνεχίσθη καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὡς ἀκολούθως:

Τὴν 26ην Σεπτεμβρίου (Π. Η.) ἔ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν, προσέστη τῶν διημέριων ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἐπὶ τῇ Πανηγύρει καὶ ἐορτῇ τοῦ Πολιοῦχου καὶ Προστάτου τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς, Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πετρῶν Ἀττικῆς, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, λόγῳ τῆς Κυριακῆς ἁγίας, συμπαραστατούμενος παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. κ. Γερωντίου καὶ Κορινθίας κ. κ. Καλλιότου, τοῦ Ἱεροκλήρου ἐκφωνήσαντος δις τὸν κατάλληλον λόγον καὶ Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

— Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ., ἡμέραν Παρασκευῆν, ἐορτῇ τῆς Ἀγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ὁμόνυμον Ἱερὰν Μονὴν ἐν Μπογιατίῳ Ἀττικῆς, τοῦ Ἱεροκλήρου ἐκφωνήσαντος καταλλήλως.

— Τὴν 3ην Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ., Κυριακὴν Β' Λουκᾶ, ἐορτῇ τοῦ ἁγίου Διονυσίου Πολιοῦχου Ἀθηνῶν, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Ὁ-

σοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, ὃ δὲ Ἱεροκλῆρ ἐίπεν τὰ δέοντα διὰ τὸν τιμώμενον Ἅγιον.

— Τὴν 4ην καὶ τὴν 7ην τοῦ μηνὸς τούτου συνεργάσθη μετὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κ. Θ. Μαριόλη, ἐπὶ πολλῶν θεμάτων καὶ τῆς καθόλου προόδου τῶν ἡτετέρων Παραρτημάτων Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

— Τὴν 9ην καὶ 12ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐπεσκέφθη πατρικῶς ὀρισμένης Ἱερᾶς Μονᾶς πρὸς ἐπιτιτίπιον ἐπίσκεψιν ἀσθενούντων μοναχῶν καὶ ἐπίλυσιν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς εὐρυθμὴν λειτουργίαν αὐτῶν.

— 10ην Ὀκτωβρίου ἐτέλεσεν τὰ Ἱερὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πάρνηθος, συμπαραστατούμενος παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Χαλκίδος κ. κ. Παΐσιου καὶ ἐν συρροῇ πλήθους πιστῶν.

— Τὴν 17ην Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Θεοφῶρων Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, ἐχοροστάτησεν καὶ

Στιγμιότυπον Ἀπὸ τὰ ἅγια Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικήτα τῆς Κοινότητος Νικήτας Χαλκιδικῆς τὴν 15-9-1977

προέστη Ἱεροῦ Μηημοσύνου, ζηλωτοῦ ἀδελφοῦ, πολλὰ μοχθήσαντος ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι, εἰς τὸν ἐνοραχὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Μόρων τῆς Λυκίας.

— Ἐν συνεχείᾳ συνεσκέφθη ἐν αὐτῷ τῷ Ναῷ ἐκτάκτως μετὰ συνεργατῶν του ὁμιλητῶν καὶ Ἱεροκηρύκων διὰ τὴν καλυτέραν προαγωγὴν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων παντὸς Τύπου, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐναρξὴν ἐσπερινῶν Κηρυγμάτων πρὸς καλύτερον καταρτισμὸν ψυχικὸν τῶν πιστῶν μας.

Μητροπόλεις

ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

— Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ὁ Ἅγιος Προκαθήμενος κ. κ. Αὐξέντιος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερρόντιος, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντωνίου, ἐπεσκέφθησαν ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς Κυριωνίου ἡμέρας τὰ Παραρτήματα Λαρίσης-Θεσσαλονίκης καὶ Συλλειτουργήσαν κατὰ τὴν Ὁμιώνυμον ἡμέραν εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Γεννησίου τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ Παράρημα Σερρών.

— Τὴν 14ην τοῦ ἰδίου μηνός, ἐορτὴν τῆς Παγχοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁ Μητροπολίτης μας κ. κ. Γερρόντιος, ἐλειτούργησε ὁμοῦ μετὰ τοῦ Συνεπισκόπου Κορινθίας κ. κ. Καλλίστου, εἰς τὸν φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν Κορυδαλλῷ τοῦ Πατρὸς Γερμανοῦ, ὅστις κατὰ τὴν ὁμιλίαν του, ἐξήρῃ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἱεροκήρυκος κ. κ. Ἀνδρέα Λύρα, τονίσαντες ἀπὸ κοινοῦ τὸ Πνεῦμα τῆς Οἰκονομίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Πατρῴας Εὐσεβείας, πὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ ἐξαισίου καὶ μεγίστου θαύματος τοῦ 20οῦ Αἰῶνος, τῆς ἐμφανίσεως ἐν Οὐρανοῖς, ἐν ἔτει 1925, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὑπεράνω τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριωνίου ἡμέρας, εἰς τοὺς πιστοὺς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ πάτριον ἐορτολόγιον, ἀπόδειξιν Ἀληθείας καὶ Πίστεως.

Ὁ Μητροπολίτης μας κ. κ. Γερρόντιος, ὁμοῦ μετὰ

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος
Τριανοφύλλου τοῦ ἐκ Ζαγοράς

τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας κ. κ. Καλλίστου, ἐτέλεσαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιώτισσας, παρὰ τὸ Κρυονέριον Ἀττικῆς, τοῦ π. Δανιὴλ. Ἔθε Κύρος καὶ Θεὸς Πασῶν τῶν Δυνάμεων νὰ σπερώνη τὸν οἶκον τοῦτον, πρὸς Αἰωνίαν Δόξαν τῆς Ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως.

Τὴν 26ην τοῦ μηνός, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐγένετο ἐπίσημος Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, εἰς τὴν φερώνυμον Ἱερὰν Μονήν, παρὰ τὴν Πετρούπολιν Ἀθηνῶν, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. κ. Αὐξεντίου.

Εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἐπρωτοστάτησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιος μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερρόντιος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ. κ. Καλλίστου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας παρετέθη γεῦμα, εἰς ὃ μετέσχε ὁ ἀπὸ πρωίας παρευρισκόμενος βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. κ. Κρίκος,

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Σέρραι

ΣΕΡΡΑΙ, Σ)βριος 1977.— Έφέτος ή έτησία Έερά Πανήγυρις τοῦ Λαμπροῦ Έερού ναοῦ τῶν Γ. Ο. Χρ. Γέννησις Θεοτόκου, υπερέβη εἰς ἐπιβλητικὴν λαμπρότητα παρελθόντων ἐτῶν, μετὴν παρουσίαν τεσσάρων Μητροπολιτῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπ. κ.κ. Αὔξεντιου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίου τοῦ Κορινθίας κ. κ. Καλλίστου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντωνίου καὶ πλειάδος Κληρικῶν ἐκ τῆς Ἀκριτικῆς Δράμας, Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθηνῶν καὶ πλήθους προσκυνητῶν ἐκ Δράμας καὶ Θεσσαλονίκης. Τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ Ἀρχιμ. π. Ἡσαΐας καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνης. Ἐγένετο καὶ ἡ Ἀβραμιαία φιλοξενεῖα διὰ τῆς παραθέσεως τραπεζῶν. Διὰ τὴν ὅλην τάξιν καὶ ὁργάνωσιν ὀφείλονται θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον ὑπὸ τῆς Προεδρίας τοῦ κ. Ἰωάννου Ἡλιάδῃ.

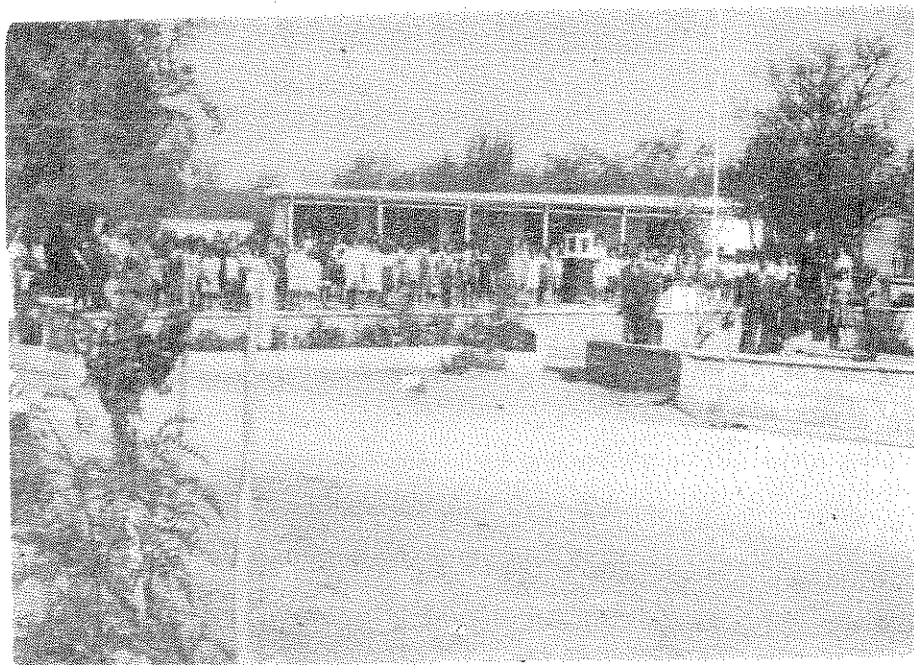
Χαλκιδιὺν

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΕΙΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΝ

Τὴν 15ην Σ)βρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Νικήτα, ἐγένοντο τὰ Ἁγία Ἐγκαίνια τοῦ νεοκτίστου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικήτα, ἐπὶ μεγάλῳ οἰκοπέδῳ, εὐρισκομένου ἐντὸς τῆς χωμοπόλεως Νικήτης - Χαλκιδικῆς, δωρη-

θέντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Π)τος κ. Ἀστερίου Ψάλτη, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θωαμακοῦ κ. κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ Κληρικῶν ἐκ Δράμας - Σερρῶν - Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθηνῶν. Τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ Αἰδεσιμώτατος π. Μιχ. Ν. Σαβδόπουλος, ἐκ Δράμας, εἰπὼν χαρακτηριστικὰ, ὅτι τὸ Παράρτημα τοῦτο εἶναι ἰδρυμένον ἀπὸ τὸ 1924, ὅτι πρὸς βορρᾶν τοῦ παλαιοῦ χωρίου οἱ ἱδρυταὶ καὶ πατέρες τῶν σημερινῶν ἐνοριτῶν ἐκτίσαν μικρὸν παρεκκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, καὶ ἡγωνίσθησαν ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ Ἐκκλ. Σχίσματος σθεναρῶς καὶ τοῦτο ὀφείλεται διότι τὸ Π)μα τοῦτο γειτνιάζει πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδόξης, τὸ Ἅγιον Ὅρος. Καὶ ὅτι εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὑπῆρχε τὸ Ἀγώνισμα Δρόμος μετ' ἐμποδίων, αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα τὸ κάμνουν οἱ Παλαισημερολογίται τῆς Ἑλλάδος, διότι πρῶτον κτίσασιν Ἱεροὺς ναοὺς καὶ Ἱερὰς Μονὰς, συναντοῦν μεγάλα ἐμπόδια ἀπὸ Ἀρχᾶς καὶ Ἐξουσίαν. Παράδειγμα ὁ Ἱερὸς Ναὸς οὗτος, τοῦ Ἀγίου Νικήτα, ὁ ὁποῖος ἐκτίσθη εἰς τρεῖς φάσεις καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ νικήσουν οἱ κάτοικοι τῆς Νικήτης, ἐνδυναμούμενοι ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Νικήταν.

Ὁ Ἱερὸς οὗτος Ναὸς ἀνήκει ἤδη εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῶν ζηλωτῶν ἀδελφῶν, Ἀστελίου Ψάλτη, Προέδρου, 2) Ἰωάννου Γεωργακοῦλα, Ἱεροφάτου, 3) Ἰωα-

Ἀπὸ τὴν θερινὴν κατασκηνωτικὴν περίοδον τοῦ ἔτους 1977
δαπάναις τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως Καζάνης

κειμ Προβατάρη, και 4) 'Ιωάννου Π' 'Αθανασίου και Χριστοφόρου Μεταγγιτσινοῦ.

+ Πρωθιερεύς Μιχαήλ Ν. Σαβδόπουλος

Κομοτινή

ΚΟΜΟΤΗΝΗ Δοτ. Θράκης, Σεπτέμβριος 1977.—

Τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου ἔφθασε εἰς Κομοτηνὴν ὁ ἐκ Δράμας π. Μιχαήλ, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κ. κ. Ἀδξεντίου, πρὸς ρύθμισιν δύο σοβαρῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, διὰ τὰ ὅποια ἀνεφέρθη εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Δράμα

ΔΡΑΜΑ, 19 Σεπτεμβρίου 1977.— Τὴν Κυριακὴν

τῆς 19) 9) ἔ. ἔ., εἰς τὸ τέλος τῆς Λείτουργίας, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ., ἐγένετο ἐπιμνημόσυκος δέησις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀδίκως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων σφαγιασθέντων ἀδελφῶν μας Νομοῦ Δράμας.

Τὴν Κυριακὴν 26ην Σεπτεμβρίου ἐγένετο Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱερῷ Ναῷ, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Θεολόγου Βαφείδου, ἐτῶν 85, θανόντος τὴν παραμονὴν τῆς Παναγίας. Προσκληθεὶς προσήλθεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θωακτοῦ κ. Καλλίνικος, ὅστις εἰς τὸ πολυπληθές Ἐκκλησίασμα ἐκήρυξεν καὶ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐς τὸ τέλος συνώδευσεν τὸν Ἀρχιερέα εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς Κοινότητος Ἀδριανῆς, ἐνθα ἐψάλη τρισάγιον, ἡ δὲ δεξίωσις ἐγένετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐφημερίου.

+ Πρωθιερεύς Μιχαήλ Ν. Σαβδόπουλος

"Επαλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας

"Επαλξεις φωτοδόλος τῆς ἀγωνιζομένης Γηγσίας Ὁρθοδοξίας μας, εἶναι ὁ Ἱερὸς πολυάριθμος Παρθένων τῆς Θείας τοῦ Κυρίου Ἀναλήψεως εἰς Κοζάνην.

Μία ἐλόκληρος μοναστικὴ πολιτεία μοναζουσῶν σφυρηλατεῖται εἰς τὸν ἱερὸν ἄκμονα τῆς Πίστεως καὶ

τῆς κατὰ Χριστὸν δοκιμασίας.

Μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αἱ μοναχαὶ βοηθοῦν διὰ τῆς φιλεργίας των καὶ προσφέρουν πᾶσαν δυνατότητα εἰς τὴν Μονὴν δι' ἔργα ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης.

Ἀπὸ τὴν βάπτισιν τῆς ἀσπασθείσης τὸν Χριστιανισμόν Μωαμεθανῆς Φατμέ ὀνομασθείσης Μαγδαληνῇ

Ἀλιεία Μαργαριτῶν

Εὐ δ' ἄ γ' Ἰωάννης: «εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον.»

Ὁ αὐτὸς Εὐαγγελιστὴς λέγει: «ἐν τῷ κόσμῳ ἦν καὶ ὁ κόσμος αὐτόν οὐκ ἔγνω» καθὼς καὶ τοῦ Ἥλιου τὸ Φῶς ἠπλημένον μὲν εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλον τὸ πρῶτον τῆς γῆς, ἀλλ' οἱ τυφλοὶ οὐ βλέπουν αὐτό.

Ἀνόητος ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος τυφλὸς ὢν, καὶ μὴ δυνάμενος βλέπειν, κατηγορεῖ τὸ φῶς, διότι τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ οὐχὶ τὸ φῶς, αἴτιον εἶναι τῆς ἀδελφίας του ὁμοίως μωρὸς καὶ ἀσύνετος εἶναι ὁ ἄπιστος ἄνθρωπος, ὅταν κατακρίνῃ τὸν Θεόν διότι ἡ πονηρὰ αὐτοῦ προαίρεσις καὶ ὄχι ὁ Θεός, εἶναι αἴτιον τῆς ἀμετανοήσιας αὐτοῦ καὶ ἀπιστίας.

Ἡ κακὴ διάθεσις τῆς καρδίας αὐτοῦ ποιεῖ αὐτόν, ἀνεπίδεκτον τοῦ φωτός τῆς θείας χάριτος, καθὼς καὶ τὸν τυφλὸν ἀνεπίδεκτον τοῦ φωτός ἡ ἀσθένεια τῶν

ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Πῶς δὲν συμφωνοῦν τὰ δύο ταῦτα.

«Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν» αὐτὰ φαίνονται ἀλλήλοις ἐνάντια, διότι ἐάν ἦτο, οὐκ ἦλθεν, εἰ δὲ ἦλθεν, οὐκ ἦτο. Πῶς λοιπὸν ταῦτα;

Τὸ μὲν ἦτο, λαμβάνεται κατὰ τὴν Θεότητα, τὸ δὲ ἦλθεν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἦτο μὲν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἀπ' αἰῶνος, ὡς Θεὸς δηλαδὴ ἄπειρος καὶ πανταχοῦ Παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρὸν, ἦτο ὁ Χριστὸς ὡς Θεός ἐν τῷ κόσμῳ ἀπ' ἀρχῆς, διότι δι' αὐτοῦ ἐγένετο ὁ κόσμος.

Ἦλθε δὲ ὡς ἄνθρωπος, ὅτε σαρκωθείς ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθένου, ὤφθη ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανестράφη. Ὑπ' ὅψιν δὲ ὅτι ἡ λέξις αὕτη «κόσμος» διτεῖν σημασίαν ἔχει, τὴν κτίσιν ὡσάν τὴν δημιουργία τοῦ παντός ἢ τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ ζοῦμενα, ἐξ ἄλλου δὲ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων. Λαοὺς Ἕθνη, Φυλὰς πᾶν γένος ἀνθρώπων.

Ὅταν λέγῃ «ἐν τῷ κόσμῳ ἦν καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο. «τὴν σύμπασαν κτίσιν αὐτὸ σημαίνει καθὼς καὶ τοῦτα τῆς Γραφῆς λέγονται». Αὐτὸς γὰρ μοι ἔδωκε τῶν ὄντων γνῶσιν ἀψευδῆ, εἰδέναι σύστασιν κόσμου καὶ ἐνέργειαν στοιχείων». (Σοφ. ζ. 17) ὁμοίως ἐξ ἄλλου εἶναι γεγραμμένον ὅτι. «Οὐ γὰρ ἠπόρει ἡ παντοδυναμὸς σου χεὶρ καὶ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου ὕλης» (Σοφ. Ια 17).

Ὅταν δὲ λέγῃ «καὶ ὁ κόσμος αὐτόν οὐκ ἔγνω» τοὺς ἀνθρώπους ἐμφαίνει, πλὴν ὄχι πάντα, ἀλλὰ ὠρισμένους μόνον διότι ὁ Λαὸς ὁ προωρισμένος αὐτόν ἐδέχθη ὡς ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγει: «Ἴδε ὁ κόσμος ἐπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν...» (Ἰωάν. ιβ' 19), διότι καὶ πρὶν νὰ σαρκωθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, οἱ δίκαιοι καὶ Ἅγιοι Ἄνδρες ἐγνώρισαν τῆς ἐνσαρκῶς αὐτοῦ οἰκονομίας τὸ μυστήριον.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος Ἡμῶν περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ ἔλεγεν: «Ἀβραάμ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ἠγαλλιάσθη. ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη...» (Ἰωάν. η' 56).

Ἐπίσης περὶ τοῦ Δαβὶδ «Πῶς οὖν Δαβὶδ ἐν πνεύματι Κύριον αὐτόν καλεῖ λέγων εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθον ἐκ δεξιῶν μου...» (Ματθ. κβ' 43-44), ὁμοίως καὶ ὁ Προφῆτης δὲ Μωϋσῆς τὴν ἐν σαρκὶ αὐτοῦ ἔλευσιν προσγνωκῶς καὶ πιστεύσας εἶπε: Προφῆτην ὅμην ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὁμῶν, ὡς ἐμέ...» (Δευτ. ικ' 15). ὁμοίως καὶ πάντες οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς, ἐλάλησαν καὶ προκατήγγειλαν τὴν τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσιν.

Λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς «καὶ εἰς τὰ ἴδια ἦλθε...». ὡς ἴδιον τοῦ Θεοῦ κτίσμα, ὅπως στὴν συνέχεια «καὶ οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον...» ἐννοεῖ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, καθότι πάντες Θεοῦ πλάσματα εἶναι, ἐξ-

Ἐκτός δὲ τοῦ ἀπαραμίλλου κεντρικοῦ (Καθολικοῦ) τῆς Μονῆς ἐντός αὐτοῦ ὑπάρχουν πλείστα ὅσα παρεκκλήσια, τὰ ὅποια τακτικῶς λειτουργοῦνται χάριν τῶν πολυπληθῶν ἐπισκεπτῶν αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἔργα Ἱεραποστολικά δὲν ὑστερεῖ καὶ μάλιστα ἀξιόλογα καὶ ψυχροσωτήρια ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀναλήψεως Κοζάνης.

Πρὸ τινος, ἐξεχριστιάνισεν χιλίους περίπου Μωυσεῖοις Ποιμένας! Ἐκατηχθήσαν συστηματικῶς, ἐγνώρισαν τὸ Μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ κατόπιν ἐβαπτίσθησαν καὶ ἤδη ἀποτελοῦν συνειδητὰ μέλη τῆς ἀγιωτάτης μας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μεριμνῶσα δὲ ὑπὲρ αὐτῶν ἡ Ἱερὰ Μονή, προτίθεται νὰ δημιουργήσῃ λίαν συντόμως, ἐγγύτατα α. τῆς, Νέον Χῶρον μετὰ Ἱεροῦ Ναοῦ, σχολείου καὶ ἄλλων ἀναγκάων διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν.

Ἐπίσης κατ' ἔτος ἡ Ἱερὰ Μονὴ καὶ κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, φιλοξενεῖ φιλοστόργως εἰς τὰς παιδικὰς αὐτῆς κατασκηνώσεις ἄνω τῶν διακοσίων πενήντα (250) παιδιῶν, ἐχόντων ἀνάγκην καλυτέρας διαβίωσης καὶ συντηρήσεως, τὰ ὅποια, ἐκτός τῆς θαυμασίας καὶ ἀνέτου διαμονῆς καὶ διατροφῆς αὐτῶν, ἀπολαμβάνουν καὶ ἐπιμελημένην πνευματικὴν τροφὴν διὰ συστηματικῆς κατηχήσεως καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς, ὥστε νὰ ἀποδοῦν αὐριοὺς χρήσιμοι πολῖται ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγών, ἀναπτύσσων ἐσχάτως πολλὴν τὴν δραστηριότητα χάριν τῶν Θεοφιλῶν καὶ ἁγίων αὐτοῦ ἐπιδιώξεων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξιας, σπερνύνεται διὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ πολλὰ ἄλλα νέα ἐπιτεύγματα.

χωρὶς δὲ τοὺς Ἰουδαίους «ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα...» (Ρωμ. θ' 5). Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐκ τῶν ἐθνῶν «παρέλαβον αὐτόν», δηλαδὴ ἐπίστευσαν, ἰδίως εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν Θεότητα καὶ τὸ τέλειον τὸ ἀνθρώπινον καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, λέγει τὸ τελικὸν τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, ἔπου ὁ Λαὸς ἐθανάτωσεν αὐτόν.

Πλὴν «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τ' ὄνομα αὐτοῦ...».

+

Εὐαγγ. Ἰωάννης: «... Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς, ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ...».

Διὰ τοῦ «ὍΣΟΙ» καταργεῖ τὴν τῶν Ἰουδαίων ὑψηλοφροσύνην, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζον, ὅτι μόνον τὸ γένος αὐτῶν εἶναι τὸ ἐκλεκτὸν καὶ ἡγαπημένον τοῦ Θεοῦ, προσωπολήπτην ποιοῦντες τὸν Θεόν.

«Ὅσοι» λέγει, εἴτε Ἰσραηλίται, εἴτε ἐθνικοί, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε βάρβαροι, εἴτε δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι, παντὸς γένους, πάσης ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος καὶ καταστάσεως ἀνθρώποι, «ὅσοι ἔλαβον αὐτόν», δηλαδὴ ἐδέχθησαν αὐτόν ὡς Θεόν καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τῇ ἐνόμῃ αὐτοῦ, ἐπίστευσαν συνεπῶς ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου. ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι.

Ὁ Προφῆτης Ἡσαΐας λέγει «Γιούς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δὲ μὲ ἠθέτησαν...» (Ἠσ. κ' 2). ἐξ ἄλλου ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν λέγει: «Οἱ τινες εἰσὶν Ἰσραηλίται, ὧν ἡ υἰοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθήκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι...» (Ρωμ. θ' 5).

Ἐάν λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι υἱοὶ Θεοῦ ἦσαν, ἔχοντες τῆς υἰοθεσίας τὸ χάρισμα, διατί ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔδωκεν ἐξουσίαν τοῖς πιστεύουσιν εἰς τ' ὄνομα αὐτοῦ, τέκνα Θεοῦ γενέσθαι;

Οἱ ἐν νόμῳ, ἐπειδὴ ἐπίστευσαν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, καὶ εἰς τὰς ἐπαγγελίας αὐτοῦ, εἶχον τὸ τυπικὸν καὶ σκιῶδες τῆς υἰοθεσίας χάρισμα, ὅπως ἡ διὰ θύρας τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τύπος ἦσαν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, διὰ τοῦ ὁποῦν Βαπτίσματος, οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες γίνονται υἱοὶ Θεοῦ.

«Σκιάν γὰρ εἶχεν ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, οὐδέποτε δὲ ἠδύνατο τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι...» Ἐδρ. ι' 1) λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Πᾶς ἄνθρωπος, μετὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Ἀδάμ, ἐγένετο ἁμαρτωλὸς καὶ τοῦ Θεοῦ ἐχθρὸς. Μόνος δὲ ὁ θάνατος τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ αὐτοῦ κατήλλαξε τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ.

«Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε Χριστὸν ἐνδύσασθε...» (Γαλ. γ' 27) διδάσκει ὁ Θεηγόρος Παῦλος, ὅτε ὁ μὲν ἄπιστος οὐδεμίαν παρρησίαν ἢ ἐξουσίαν ἔχει πρὸς τὸ γενέσθαι υἱὸς Θεοῦ, ὁ δὲ εἰς Χριστὸν πιστεύσας, εἶναι ἔτοιμος πρὸς τὴν υἰοθεσίαν, ἔχει δὲ τὴν παρρησίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ὁ δὲ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς ἐκεῖνος εἶναι ἀληθῶς τέκνον Θεοῦ καὶ υἱὸς αὐτοῦ καὶ κληρονόμος τῆς αἰωνίου Βασιλείας. «Πᾶς γὰρ ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται...» (Μαρκ. ιστ' 16). Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἐσσηνείαν ταύτων τῶν λόγων προσέξατε. Πότε ὁ υἱὸς λαμβάνει τὸ δικαίωμα τῆς νομιμότητος, ὅταν εἰσέλθῃ βέβαια εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ἡμεῖς, ἐπειδὴ εἴμεθα τέκνα Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ βαπτίσματος καὶ κληρονόμοι Θεοῦ εἴμεθα. «Εἰ δὲ τέκνα καὶ κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ...» (Ρωμ. κ' 17).

Ἐπειδὴ δὲ τὴν κληρονομίαν ταύτην δὲν τὴν ἀπολαμβάνομεν εἰς τὸν παρόντα βίον, ἀλλὰ εἰς τὸν μέλλοντα τοιαῦτον, διὰ τοῦτο εἶπεν «Ἐδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι...». ἵνα φανερώσῃ ὅτι εἰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν τὸ τελειότατον λαμβάνομεν καὶ ἀσφαλέστερον τῆς υἰοθεσίας δικαίωμα καὶ χάρισμα, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἡμῶν κληρονομίαν.

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει αὐτῶν

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σὲ μιὰ ἐποχὴ τότες καὶ τότες ἠθικῆς κρίσεως ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος σ' ὅλα τὰ Γεωγραφικὰ μῆκη καὶ πλάτη τοῦ κόσμου, βλέπομεν παραδόξως ὅτι καθημερινῶς καὶ περισσώτερα προβάλλουν τὰ διάφορα σχολεῖα καὶ λύκεια καὶ ἰνστιτούτα, σχολεῖα παντὸς τύπου καὶ μορφῆς. Κι' ὅλα, κατὰ ἓνα παράδοξον τρόπον καὶ μαθητόκοσμον ἔχουν καὶ προσδεύουν ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἓνα «ἀλλά».

Γιατί δὲν μπόρεσαν νὰ ἀνορθώσουν τὸ «παιδί», γιατί δὲν κατώρθωσαν τόσα καὶ τόσα ξενόγλωσσα σχολεῖα καὶ Λύκεια νὰ δώσουν τὴν δύναμιν στὸν ἄνθρωπον νὰ φθάσῃ σὲ ἓνα ὕψος ἠθικῆς τελειότητος καὶ νὰ ἀποβῇ ἄριστος καὶ ὑποδειγματικὸς πολίτης, ἀλλὰ ἀπεναντίας: Καθημερινῶς σ' ὅλον τὸν κόσμον, αὐξάνει τὸ ἐγκλημα, γίγαντοῦται ἡ δυστυχία, μισοῦνται τὰ ἔθνη καὶ κορυφώνεται ἡ ἔντασις τῆς πολεμικῆς ἐτοιμότητος ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς καὶ ἡ διχό-

νοια ομοφύλων.

Δέν είναι παράδοξον τοῦτο, ἀγαπητέ ἀγαγνώστα, γιατί ὁ ἄνθρωπος ἀρνήθηκε τήν ἀληθινή μὴν ὁμοφύλων καί ἀρκεῖται στήν καλλιέργειαν τοῦ νοῦ, τοῦ ἐγκεφάλου καί ἀφῆκε χέρσα τήν καρδιά πού κατευθύνει τόν κυρίως ἄνθρωπον καί τόν καταξιώνει μέ τήν ἀγαθὴ σκέψιν καί τήν ἀνάπτυξιν εὐγενῶν αἰσθημάτων νά συμβάλλῃ στήν καθόλου πρόοδον καί εὐδαιμονία τῆς ἀνθρωπότητος. Καί πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅλοι πῶς ἀπὸ τήν καρδιά μέχρι τόν νοῦ, πού μόνον προσέχουμεν, ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις καί διαφορὰ μεγάλη. Ὁ νοῦς καλλιεργεῖται ἀπὸ τήν καθόλου παιδείαν, ἀπὸ τήν θύραθεν Ἐπιστήμην καί Μύστας καί Ἱεροφάντας τῶν διαφόρων Ἐπιστημῶν.

Ἀλλὰ ἡ καρδιά, αὐτὸ τὸ κέντρον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων καλλιεργεῖται μόνον ἀπὸ τὸν Αἰώνιον Ἀσχιδιδάσκαλον καί Ἀρχικαθηγητὴν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἄνθρωποι πού ἀνὰ τοὺς αἰῶνας παρέδωκαν τήν καρδιά των στὸν εἰδικόν Αὐτὸν Διδάσκαλον ἐνοιῶσαν ὁλοκλήρως ψυχικὸ μεγαλεῖον, γνώρισαν τήν ἀληθινὴν ἀνθρωπιά καί ἀνεδείχθησαν ἀξιοὶ μέσα στήν κοινωνία καί κράτησαν ὕψηλά, πολὺ ὕψηλά, τὸ ὄνομα τοῦ «Χριστιανισμοῦ». Αὐτοὶ σὰν μαθηταὶ ἀξίου, ἀξιοτάτου Διδασκάλου, συνέλαβαν τὸ νόημα τῆς ζωῆς καί τήν ἀξίαν τῆς ψυχῆς. Μερικοὶ πού θέλουν πάντα νὰ εἶναι «ἀρνηταί», γιατί νομίζουν πῶς μέ τήν «ἀρνησιν» ἔχουν ἔτσι ἀξία καί ὑπεροχήν. Ἀλλὰ καί σπουδαιοφάνεια στήν ζωὴν εἶπαν: **ΠΩΣ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΟΙΜΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΤΟΝ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΙ ΣΕ ΑΒΟΥΛΟΝ ΚΑΙ ΣΤΕΙΡΟΝ ΣΕ ΕΡΓΑ ΠΡΟΟΔΟΥ.** Ἀλλὰ ἔρχεται ἡ Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος νά κατασυντρίψῃ αὐτὴ τήν θεωρίαν τῶν ἀθέων καί ἀπίστων καί ὀρθολογιστῶν καί νά ἀποδείξῃ **ΠΩΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΥΠΗΡΞΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ.**

Γι' αὐτό, ἂν ἀληθινὰ πονοῦμε τὸ παιδί, ὁποιοδὴ ποτε παιδί, πού τόσο ἠγάπησεν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἂς τὸ ὀδηγοῦμε **ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**, ναι, τὰ σχολεῖα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὰ **ΚΥΡΙΑΚΑ** ἢ **ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ**, πού θέλησαν μερικοὶ νὰ τὰ ὀνομάσουν «ξεπερασμένα σχολεῖα», χωρὶς νὰ σκεφθοῦν πῶς ὅσα παιδιά φοίτησαν σ' αὐτὰ «τὰ ξεπερασμένα σχολεῖα», ὅπως χλευαστικῶς τὰ ὀνομάζουν, δὲν κατήντησαν στὴν φυλακὴν ἢ τὰ ἀναμορφωτήρια. Δὲν ἐγεύθησαν τὸ πικρὸ δηλητήριον τοῦ «λευκοῦ θανάτου», δηλ. τὸ ὅπιον καί τὰ ἄλλα ναρκωτικά, δὲν ἐπέταξαν σὰν παλιοκουρέλα τοὺς γονεῖς των καί δὲν πρόσβαλαν τήν τιμὴν τῶν συνανθρώπων τους. Τέτοιους ἀνθρώπους βγάξτε! πάντα τὸ **ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**. Λοιπὸν; Ἀνοίξαν οἱ πόλες τους τώρα. Ὅσοι Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε! Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν Χριστόν καί τήν ἀληθινὴν μὴν ὁμοφύλων.

ΙΕΡΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΚΕΡΤΕΖΗ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

Καὶ οἱ Χριστιανοὶ μεταβαίνουν εἰς ἐκδρομὰς ἄλλὰ αἱ Χριστιανικαὶ ἐκδρομαὶ ἔχουν τὸ ἄρωμα τῆς πρὸς Χριστὸν εὐσεβείας εἶναι ὁμοίαν εὐωδίας πνευματικῆς καί εἶναι πράγματι εὐτυχεῖς ὅσοι συμμετέχουν εἰς αὐτάς.

Αἱ ἐκδρομαὶ αὗται διαφέρουν τῶν ἐκδρομῶν καί αὐτῶν τῶν λεγομένων θρησκευτικῶν Σωματείων κατὰ τοῦτο, διότι γίνονται ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἐπὶ κεφαλῇ λοιπὸν ὁ Ἐπίσκοπος, ὅπως κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους. Καὶ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ Μητροπολίτης Σαλαμίνος καί Πειραιῶς κ. Γερρόντιος, ὁ ἀκούραστος οὗτος ἀγωνιστὴς τῆς Πατρώας ἡμῶν Πίστης καί εὐσεβείας.

Πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Καλλιπίου καί Καλλινίκου, τοῦ Θεολόγου διδασκάλου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Σταύρου Π. Καραμήτσου καί τοῦ ὁργανιστοῦ τῆς ἐκδρομῆς καί ἀγωνιζομένου διὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος κ. Περικλῆ Τσακίρη.

Τὸ πλήρωμα, ἀποτελεῖται ἀπὸ εὐσεβεῖς ἀγωνιστάς. Κατὰ τὴν ἐκκίνησιν ἀντὶ ἀσμάτων ἀσέμνων, ὅπως συνήθως συμβαίνει, φάλλεται ὁ ὄρθος τῆς Κυριακῆς. Ἐκ νυκτός ὁρροῖζει τὸ πνεῦμα μου πρὸς σέ ὁ Θεός... Καί ὅπως διέρχεται τὸ Πούλμαν ἐν μέσῳ πορτοκαλεῶνων, λεμονεῶνων τῆς εὐφόρου Πελοποννησιακῆς Γῆς ἀναπνευπομένης ἐκ τούτων πρωϊνῆς εὐωδίας πρὸς τὸν Δημιουργόν, εἰς ταύτην ἐνοῦται καί ἡ πνευματικὴ εὐωδία τῶν φαλλόντων καί κατευθύνεται αὕτη ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Του.

Καί πράγματι, ἐμφανὴς ἦτο ὁ Πλάστης μας ἦκουε τὴν φωνὴν τῶν ταπεινῶν παιδιῶν του. Ἡ ψυχικὴ ἀνάστασις, ἡ ἔφεσις πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ κηρύγματος καί τῆς προσευχῆς, ἐνδείξις ἦτο τῆς παρουσίας τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐπακολοθεῖ ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τοῦ Θεολόγου Κασσιμάτου. Ὁ γόννος ἐδῶ, δὲν ἔχει θέσιν, ὑπονοεῖ. «Χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου Κύριε, ὡς ἡ ἡμέρα ἡ γῆς...».

Ἐσθάζομεν, τέλος, εἰς τὸν προορισμὸν μας εἰς τὴν ἡρωϊκὴν κοινόπολιν Κερτέζης, ἡ ὁποία ἐξ ἀρχῆς ἐστάθη φρούριον ἀπόρρητον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ἡ ὥρα εἶναι 10 πρωϊνῇ. Μᾶς ἀναμένουν οἱ ἀδελφοὶ μας Κερτεζιώτες, μὲ χαρμύσσονον ἀγωνίαν, διὰ νὰ τελέσωμεν τὴν θεῖαν Λειτουργίαν. Πῶσα ἔτη ἔχουν νὰ ἴδουν Ἀσκησιακὴν Λειτουργίαν; Ὁ Ἱερός Ναὸς ἦτο κλειστὸς 15 ὁλόκληρα ἔτη. Ἀέχαστος ἡ Λειτουργία. «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν...» Ἰσως, αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ προσφορὰ τῆς ἀναμιάτου θυσίας ἦτο περισσώτερον εὐπρόσδεκτος ὑπὸ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης. Ἡ λειτουργία αὕτη περιεῖχε περισσώτερον ἀγωνίαν διὰ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

και οί Σύλλογοι - Σωματεία

Ἐάν ἐξετάσωμεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθόδοξου Πολιτείας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ Θεσμός τῶν Συλλόγων οὐδέποτε εἰσεχώρησεν εἰς Αὐτήν.

Ἐν τούτοις, οἱ Σύλλογοι, Σωματεία εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὸν 12ον αἰῶνα, ὅτε πρωτοεμφανίστηκαν ὡς Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ καὶ Συλλογικοῦ Δικαίου.

Μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ἔλαβον τρομακτικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τέλος, κατὰ τὰ τέλη μετὰ ἀρχὰς τοῦ 19ου πρὸς 20ον Αἰῶνα, ἀριθμοῦν ἀνὰ ἑκατοντάδας χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν συμμετοχὴν ὑπὸ μορφὴν ὁμίλου, δὲν τὴν ἀπορρίπτει, ἀλλὰ τὴν στηρίζει εἰς τὸν Θεσμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς», ὑπὸ τὸν πλήρη πνευματικὸν ἔλεγχον ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἢ τὸν Ἐπίσκοπον.

Ἐπομένως κάθε ἄλλη μορφὴ εἶναι περιττὴ καὶ οὐδόλως ἐξυπηρετοῦσα τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς «ἐνότητος» καὶ τῆς «ὑποταγῆς», δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ποτὲ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν δὲν ὑπῆρχον Σύλλογοι καὶ Σωματεία.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸ Σχίσμα τοῦ 1924, ἐμφανίσθησαν ὡς μία κατάσταση ἀνάγκης (:) ἄνευ οὐδεμίας εὐλογίας καὶ κατὰ παράβασιν τῶν Ὁρθόδοξων Κανόνων, πλὴν κατ' οἰκονομίαν μεγίστην ἀντιπαρερχόμεθα τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν.

Ἀφοῦ ὅμως ἐστειρώθη τὸ πρῶτον ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ, ὅφειλον καὶ ὀφείλου καὶ θὰ ὀφείλου νὰ παραδώσουν τὴν πνευματικὴν σκυτάλην εἰς τὸ Ἱερατεῖον, ἄνευ ὅρων, ἐπειδὴ τὸ Ἱερατεῖον τῆς Χάριτος ἐδόθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ συνεπῶς εἶναι Μέγιστον Δόγμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι δὲν δύναται οὐδεὶς, ἄνευ εὐλογίας τῶν Πατέρων Ἡμῶν, τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Μητροπολιτῶν, δὲν δύναται, λέγομεν, οὐδὲ ἐν «λουκαύμεν» νὰ καταπέη.

Ὅταν πρὸ κοινῆς Τραπεζῆς συντρώγομεν ἢ πίνωμεν τὸν καφέ, λέγομεν ἐν ὑποταγῇ «εὐλόγησον» εἰς τὸν παρακείμενον Ἱερέα, ὁ δὲ Σύλλογος ἢ Σωματεῖον, ὥσάν

μία δύναμις πνευματικὴ, ἀντὶ τοῦ «εὐλόγησον», λέγει: «παράτησον»!!!

Τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ΓΟΧ τὴν ἐστειρώσει ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία κατήρχετο Μόνον διὰ τῶν Ἑδῶν τῶν Πατέρων, ἐκ τῶν ὁμοφορέων αὐτῶν (πετραχεῖλια).

Ἐνθ', συνεπῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ θαυμάζωμεν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἐστειρώσει τὴν Ἐκκλησίαν μέσα ἀπὸ τῆς στάτεις, ὅπως ὁ Φοῖνικας, ἐν τούτοις οἱ Σύλλογοι καὶ τὰ Σωματεία φωνασκοῦν, διαφωνοῦν καὶ τὴν εὐτυπολίτευσιν ἐνεργοῦν, ἐνθ' τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι «αὐθεντία» καὶ πάντες εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πολιτείαν συμπολιτεύονται καὶ οὐδεὶς ἀντιπολιτεύεται, εἰμὴ οἱ ἀνόητοι καὶ οἱ ἀφρονες, οἱ παρασυρόμενοι ἀπὸ ἐπιτηδεύουσιν κακὸφρονες, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νὰ ὑποτάξουν τὰ Ἱερατικά ὁμοφύρια κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρον τους, ἰσχυριζόμενοι δῆθεν τὸν «Ἀγῶνα», τὸν ὁποῖον κακοποιοῦν ἀντὶ διὰ τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ταπεινώσεως νὰ τὸν εὐδοήσουν.

Οἱ Σύλλογοι καὶ τὰ Σωματεία, ὡς πνευματικοὶ φορεῖς, εἶναι ἄτακτα καὶ ἀτίθασσα στοιχεῖα, ὅπου ἔκαναν τὸν ἑαυτὸν τους μία δῆθεν «φωτισμένη Σύνοδος» καὶ προσπαθοῦν νὰ ὁμολογήσουν τὴν Ἀλήθειαν καὶ δὲν βλέπουν τὸ ψεῦδος των.

Οἱ Σύλλογοι καὶ τὰ Σωματεία ὡς πνευματικοὶ φορεῖς, ἀντιποιοῦνται τὸ ἔργο τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι στοργικὰ ἀνέχονται τῆς ἀταξίας των καὶ ἀναμένουν τὴν μετάνοιάν των.

Ἀλλὰ ἀλλοίμονο, οἱ Σύλλογοι καὶ τὰ Σωματεία, ὡς πνευματικοὶ φορεῖς εἶναι «βλασφημία» κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Συνεπῶς τὰ μέλη ὀφείλου νὰ παραδώσουν τὴν πνευματικὴν σκυτάλην εἰς τὸ Ἱερατεῖον, ὅπου αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἱερατεῖον, ὡς ἐκ τῆς «βλασφημίας», δύναται νὰ περικόψῃ πᾶσαν οἰκονομίαν τῆς μεταδόσεως τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τότε ἀπὸ ποῦ θὰ λάβουν τὴν χάριν τὰ μέλη τῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων; Ἀπὸ τὸ ὁμοφύριον τοῦ Πολιτικοῦ Ἐπισκόπου;!!! (Ὁ νοῦν νοεῖτω).

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερῶνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ἐνότητα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Μεικτὰ Ἐφesia πρὸς τὰ Ἄνω. Περισσότερον πόνον ἀλλὰ καὶ περισσοτέραν γαράν. Γολγοθὰς καὶ Ἀνάστασις. Χαρὰ καὶ λύπη. Τὸ εὐαγγέλιον ἠρμήνευσε ὁ κ. Καραμῆτσος.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, παρετέθη πλουσία Τράπεζα ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀδελφοὺς μας, ἀπὸ τῆς οἰκογενείας Ἀριστείδου Ντοῦνα καὶ Γεωργίου Στεφανιπούλου.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Γυμνασιάρχης

Γεγονότα και Κρίσεις

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οι Ήμεροδείκται Τοίχου και τσέπης τοῦ ἔτους 1978 ἐξετυπώθησαν μὲ πλούσιαν καὶ ἐκλεκτὴν ὁλὴν.

Παρακαλοῦνται οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, νὰ φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ διάδοσιν τούτων.

Τιμαὶ τοίχου Δρχ. 18

Τιμαὶ τσέπης Δρχ. 8

Θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν

Τὸ ὄνομα τοῦ Γεραροῦ Προκαθημένου τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου θὰ γραφῇ εἰς τὴν Ἱστορίαν εἰς μνημόσυνον αἰῶνιν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Του ἔλαβον χώραν πλείστα ὅσα ἀξιοσημεῖα γεγονότα. Ἰδρύθησαν Ναοί, εὐαγεῖ ἱδρύματα, αἰθουσαι διαλέξεων, Ἀρχιερατικαὶ χειροτονίαι, ἡ ἔνωσις μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου κ.ἄ. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἡγεσίας περιόδευσε πολλάκις ἀνὰ τὴν Χώραν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, μεθ' ἑτέρων Ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν συνεργατῶν του πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Παρὰ τὰς ἀντιξιώτητας ὁ Μακαριώτατος, πρὸ οὐδενὸς κινδύνου ὁρρώδησεν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἔργον προχωρῶν, κατόρθωσε νὰ προβάλλῃ τὴν Μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Ἀπὸ κέντρου καρδίας εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς Δομήτωρ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐνισχύει Αὐτόν εἰς τὸ πολυμοχθον τῆς Πρωτοεραχίας ἔργον, φυλάττων Αὐτόν ὑγιῇ, σῶον καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Φιλόπτωχον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Πληροφοροῦμεν μετὰ μεγίστης χαρᾶς πάντας τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν παρεμβολῆς, ὅτι ἤρχισαν ἐν Μόλφ-Λοκρίδος αἱ ἐργασίαι ἀνεγέρσεως Ἱεροῦ Ναοῦ, ἰδιοκτησίας Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν μας τῆς περιοχῆς ταύτης.

Τὸ ἔργον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδωξιν οἰκείας ἐκ Λαμίων ἀδελφῶν ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Φθιώτιδος - Θωμακοῦ κ. Καλλινίκου. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐδημοπρατήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τὰ Νόμιμα.

Ἀναυοίνωσις

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπὸ ἱερῆς ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΑΒΒΙΔΗ ἀνὰ τὸ Παγγελλήμιον καὶ τὸ ἐξωτερικὸν διανεμηθέντα ἀνευλαβῇ καὶ σκανδαλοθηρικὰ δημοσιεύματα καθαρτόμενα τῆς ἡθικῆς ὑποστάσεως Ἱερῶν Μονῶν, κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ κ.τ.λ. ἐπὶ μεγίστῃ βλάβῃ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἀπροθυμίαν προσελεύσεως τούτου, ἐπανειλημμένως κληθέντος, ἵνα ἀπολογηθῇ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀσεβῶν οὕτω καὶ ἀπειθαρχῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕΝ

κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 29.10.77 καὶ ἐπέβαλε εἰς τοῦτον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἀποστολικῶν ἐπιταγῶν, τὴν ποινὴν τῆς ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΑΡΤΙΑΣ, προτρέπει δὲ πάντα Κληρικὸν καὶ Λαϊκὸν ὅπως διακόψῃ πᾶσαν μετ' αὐτοῦ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, ὡς τοῦτο δεόν νὰ γίνηται καὶ πρὸς τοὺς κατὰ τὸ παρελθὸν τεθέντας εἰς ΑΟΡΙΣΤΟΝ ΑΡΤΙΑΝ κληρικοὺς καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν, παρανόμως καὶ παρὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας, χειροτονηθέντας «ἵνα μὴ τῷ αὐτῷ κρίματι ὑποπέσουν».

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος Τσίβριπας

«Μέσα σὰν μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος ἀνδρώθημε καὶ διατηρήθημε τὸ φρόνημα τῆς Ἐλευθερίας καὶ μέσα σ' αὐτὰ κρατήθημε ἄσβεστη ἡ φλόγα τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος πῶς θὰ ξαναζήσῃ καὶ θὰ μεγαλουργήσῃ ἡ Ἑλλάδα μας».

Ἱστορικὸς Ἑθνικὸς Κ. Παπαρηγόπουλος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικά ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα (Δ) σμῶν κτλ. ἀπευδύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ. 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων